

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci žalobce **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Praze, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2011, č. j. ČOI 124386/11/O100/3000/11/Če/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí žalovaného

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále též „inspektorát“) ze dne 25. 10. 2011, č. j. ČOI 111606/11/3000/R/N, sp. zn. 485/30/11. Tímto

rozhodnutím inspektorát uložil žalobci úhrnnou pokutu ve výši 120 000,- Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle ustanovení §24 odst. 1 písm. a) a §24 odst. 7 písm. a) a písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZOS“) . Dále byla žalobci uložena náhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč podle ust. §79 odst. 5 správního řádu.

[2] K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. a) ZOS a porušení právní povinnosti podle ust. § 3 písm. c) ZOS se měl žalobce dopustit tím, že při kontrole dne 1. 8. 2011 v provozovně Kaufland 6310 Kyjov u čtyř druhů výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, a dále tím, že při kontrole dne 18. 8. 2011 v provozovně Kaufland na adrese Bubeníčкова 4405 Brno, u čtyř druhů výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky.

[3] K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) ZOS a porušení zákazu užití nekalých obchodních praktik podle ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZOS se měl žalobce dopustit tím, že při kontrole dne 1. 8. 2011 v provozovně Kaufland 6310 Kyjov uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj o slevových koších, ve kterých mělo být prodáváno zboží se slevou 50 %. V úseku s deklarovanou informací „Každý výrobek 50 % levnější“ a „50% sleva!“ však bylo nabízeno i zboží se slevou a pouze 38 %, 33 %, 25 %, 24 % 8 %.

[4] K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) ZOS a porušení právní povinnosti podle § 12 odst. 2 písm. a) ZOS mělo dojít tak, že dne 1. 8. 2011 v provozovně Kaufland 6310 Kyjov informace o ceně u šesti druhů prodávaných výrobků budila zdání, že cena je nižší, než jaká byla ve skutečnosti, a dále tím, že při kontrole dne 18. 8. 2011 v provozovně Kaufland na adrese Bubeníčкова 4405 Brno, informace o ceně osmi druhů prodávaných výrobků budila zdání, že cena je nižší, než jaká byla ve skutečnosti.

[5] Žalovaný především konstatoval, že inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění, nepochybil při právním hodnocení předmětné věci, nedošlo k žádným vadám řízení, které by způsobovaly nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí. Nedůvodná je námitka, že právní hodnocení hledisek uvedených v § 24b odst. 2 ZOS je nepřezkoumatelné, neboť se inspektorát nezabýval hlediskem závažnosti správního deliktu. Inspektorát výměru pokuty odůvodnil přezkoumatelně, přihlédl u každého z deliktů ke všem relevantním kritériím, podrobně a vyčerpávajícím způsobem rozebral všechna specifika a uvedl, zda je hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Byla hodnocena jak závažnost každého deliktu zvlášť, tak i v jejich souboru, přičemž závěry byly vyjádřeny výší uložené úhrnné pokuty.

[6] Žalobce vznesl v odvolání námitku, že inspektorát hodnotil v neprospěch žalobce odstranitelnost újmy, když uvedl, že „pokud spotřebitel na nesprávnost neupozorní ihned při účtování či těsně po něm, je následně dosti problematická. Spotřebitel má totiž v takovém případě pouze doklad o tom, kolik peněz za dané zboží zaplatil, nikoliv však o tom, kolik zaplatit správně měl“. Dle žalobce je toto subjektivní domněnka inspektorátu, po spotřebiteli není požadováno, aby reklamaci účtování uplatnil těsně po účtování, nýbrž i kdykoliv poté, co chybné účtování zjistí. Pokud k nesprávnému účtování dojde, má právo žádat, aby chyba v účtování byla odstraněna a byla mu nahrazena vzniklá škoda. Žalovaný k uvedené

námítce konstatoval, že odstranitelnost újmy, pokud na ni spotřebitel nepřijde a neupozorní ihned, není třeba prokazovat, neboť vyplývá z prosté logiky. Pro spotřebitele je obtížné prokázat chyby v účtování, tedy skutečnost, že právě v den jeho nákupu byla u zboží umístěna cenovka s jinou cenou, než jaká mu byla ve skutečnosti účtována. Inspektorát správně poukazuje na to, že spotřebitel bude mít pouze doklad o tom, kolik za zboží zaplatil, nikoliv však doklad o tom, kolik zaplatit měl. Spotřebitel by měl možnost zjistit, resp. prokázat, jaká byla skutečnost, pouze pokud by se obrátil na příslušné státní orgány, kterým by žalobce byl povinen předložit kamerové záznamy.

[7] Dále žalobce v odvolání vyslovil nesouhlas s tím, jak inspektorát hodnotil následky předmětných deliktů. Vycházel přitom ze skutečnosti, že došlo k hrozbě nemalé finanční újmy pro spotřebitele, pro které je výše slevy rozhodující pro učinění svého spotřebitelského rozhodnutí v případě, že by nekalou praktiku žalobce nezaznamenali. Pokud by se totiž rozhodovali právě na základě deklarovaných slev zakoupit výrobky v počtu kusů, které byly ve slevových koších, utrpěli by při účtování dne 1.8.2011 při deklarování 50% slevy celkovou finanční újmu 10.536 Kč. Tato skutečnost byla přičtena v neprospěch žalobce. Dle žalobce se jedná pouze o hypotetické závěry inspektorátu, které nemají oporu ve spise. Žalovaný konstatoval, že se nejedná o nepodložené hypotetické závěry, ale o přesné matematické výpočty na základě dat shromážděných z podkladů, které jsou součástí správního spisu. Je skuteností, že rozdíl mezi celkovou částkou, která by byla zaplacená v případě 50% a částkou, která by byla zaplacená v důsledku užití nekalé obchodní praktiky, kdy zboží údajně zlevněné o 50% bylo ve skutečnosti zlevněno méně, činí po zaokrouhlení právě 10.536 Kč. Jedná se o klamavou obchodní praktiku podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZOS, což je delikt ohrožovací, jeho závažnost spočívající v porušení zákazu používání nekalých praktik lze posuzovat mimo jiné podle míry ohrožení spotřebitele. Spotřebitelé totiž kupují zboží pod vidinou, že ušetří 50% z jeho původní ceny. Jedná se tedy o delikt poměrně značné závažnosti. Při hodnocení následku k tíži pachatele není překážkou, že byl tento následek inspektorátem pouze předpokládán. Údaje, které správní orgán hodnotil, se opírají o zcela konkrétní data zjistitelná ze správního spisu. Závěr o možnosti ohrožení spotřebitele a míře tohoto ohrožení je dostatečně prokázán. O hodnocení možných negativních následků pojednává mimo jiné rozsudek NSS ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009-99. Z tohoto rozsudku vyplývá, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena. Žalovaný poukázal rovněž na to, že protiprávní jednání žalobce podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) ZOS naplňuje i znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik podle ust. § 4 odst. 1 ZOS. Předmětné jednání bylo v rozporu s požadavky odborné péče, neboť žalobce umístil cedule deklarující 50% slevu i nad výrobky, které v této míře zlevněny nebyly. Jeho povinností bylo přitom zákazníky informovat o poskytovaných slevách řádně, aby si nemuseli procento slevy z původní slevy přepočítávat a mohli se spolehnout na údaje uváděné u zboží. Nepravdivý údaj byl způsobitelný podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, aby učinil rozhodnutí, které by jinak neučinil. Vidina zaplacení pouze 50% ceny z původní ceny výrobku může být významným motivátorem k nákupu výrobku, o který by spotřebitel jinak nestál, případně, aby zakoupil výrobků více než zamýšlel.

[8] Žalovaný nepřisvědčil ani námítce žalobce, že inspektorát nesprávně hodnotil v jeho neprospěch okolnost, že povinnosti dané v § 3 písm. c) a § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5

odst. 1 písm. a) a § 12 odst. 2 písm. a) porušil opakovaně. Dle žalobce nelze přičítat jakékoliv předcházející delikty ani skutečnost, že po nějaké době opět došlo ke spáchání správního deliktu. Dle žalovaného je hodnocení opakovanosti deliktního jednání účastníka v jeho neprospěch zcela na místě. K deliktům uvedeným ve výroku rozhodnutí nejsou předchozí delikty přičítány v tom smyslu, že by za jejich spáchání byl účastník znovu trestán. Přitěžující okolností je skutečnost, že poté, co žalobce byl za předchozí delikty v minulosti potrestán, neučinil žádné kroky k tomu, aby se napříště deliktního jednání vyvaroval. Vzhledem k tomu inspektorát přistoupil k opodstatněnému opatření, když uložil vyšší sankci s tím, že tato by měla mít na žalobce účinnější nápravný efekt. Tyto právní názory jsou podpořeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2011, č.j. 4 As 33/2010-103.

[9] Dále žalobce v odvolání namítal, že ve věci bylo postupováno jednostranně, v rozhodnutí jsou uvedeny jen skutečnosti, které měly účastníku značně přitěžovat. Pokuta se mu jeví zjevně nepřiměřená, za přiměřenou by považoval pokutu nepřevyšující 25.000 Kč. Dle žalovaného inspektorát přihlížel při svém rozhodování k okolnostem přitěžujícím i polehčujícím – způsob spáchání deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, součinnost poskytovaná žalobcem při provádění kontrol. To, v jakém vzájemném poměru se v konkrétních případech vyskytují okolnosti polehčující a přitěžující, nezávisí na vůli správního orgánu a nelze za každou cenu vyvažovat skutečnosti hodnocené k tíži pachatele se skutečnostmi přičtenými v jeho prospěch, pokud takové v příslušné míře nenalezne. V předmětné věci objektivně převažovaly přitěžující okolnosti nad okolnostmi polehčujícími. Výše pokuty je zcela adekvátní a řádně odůvodněna. Žalovaný poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, a ze dne 22.10.2008, sp. zn. 10 Ca 313/2006-53, ze kterých vyplývá, že finanční postih musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, musí být tedy nikoli zanedbatelný. Jeho výše nemůže být tak nízká, aby avizovala, že protiprávní jednání je ze strany správních orgánů v podstatě tolerováno a vyplátí se zákonné povinnosti nedodržovat.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[10] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech. Uložená pokuta je nepřiměřená.

[11] Ve vztahu k rozhodnutí inspektorátu žalobce zrekapituloval námitky, které uplatnil již v odvolání. Opětovně tedy namítl, že hodnocení hledisek uvedených v ustanovení § 24b odst. 2 ZOS je zcela nepřezkoumatelné, inspektorát se nezabýval hlediskem závažnosti správního deliktu. Hodnotil v neprospěch žalobce otázku odstranitelnosti újmy, opřel se o subjektivní domněnku, o které neprovedl dokazování a která nemá oporu ve správním spise. Tvrdil, že pokud spotřebitel na nesprávnost neupozorní ihned při účtování, či těsně po něm, je prokázání újmy následně problematické. Dle žalobce po spotřebiteli není vyžadováno, aby byla reklamace uplatněná těsně po účtování, může být uplatněna později. I s větším časovým odstupem má spotřebitel právo žádat, aby chyba v účtování byla odstraněna a nahrazena mu škoda.

[12] Dále opětovně vyslovil nesouhlas s hodnocením následku protiprávního jednání, pokud inspektorát vycházel ze skutečnosti, že došlo k ohrožení nemalou finanční újmou pro spotřebitele. Dle žalobce se jedná o hypotetické závěry inspektorátu, nemající oporu ve spise, když inspektorát vycházel z celkového počtu kusů, které byly ve slevových koších s deklarovanou 50 % slevou a vypočetl, jaká mohla být celková finanční újma v případě jejich prodeje.

[13] Žalobce protestoval i proti tomu, že v jeho neprospěch bylo hodnoceno, že k porušení povinnosti dané § 3 písm. c) § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 a § 12 odst. 2 písm. a) došlo opakovaně. Setrval na svém názoru, že jako přitěžující okolnosti nelze přičítat jakékoliv předchozí delikty. Zopakoval dále odvolací námitku, že ve věci bylo postupováno jednostranně, objevují se zde pouze skutečnosti, které mu měly přitěžovat a pokuta je nepřiměřená.

[14] Žalobce žalovanému vytkl, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně s odvolacími námitkami, poukázal na to, že z ustálené judikatury, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č.j. 4As 14/2005 – 84, vyplývá, že jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je třeba formulovat precizně a jednoznačně

[15] Pokud se žalovaný opřel při hodnocení možných negativních následků o rozsudek NSS a ze dne 26. 2. 2010, č.j. 4 Ads 10 123/2009 – 99, žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č.j. 29 Ca 245/2002 - 69, ze kterého vyplývá, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání, v daném případě však správní orgán hodnotil ve prospěch účastníka řízení, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán. Ani v předmětné věci konkrétní škodlivý následek prokázán nebyl, tato skutečnost by tedy měla být vyhodnocena. Vzhledem k tomu žalobce setrvává na názoru, že v prvoinstančním rozhodnutí se objevují skutečnosti, které mu měly přitížit a ve věci bylo tedy postupováno jednostranně.

[16] Ve vztahu k odstranitelnosti škody žalobce konstatoval, že výslovně a opakovaně v několika správních řízeních konzistentně uváděl, že pokud k nesprávnému účtování dojde, rozdíl vždy vrátí i s časovým s odstupem, aniž by na spotřebitele kromě předložení pokladního dokladu vznášel jakékoliv požadavky. Nelze tedy kritérium odstranitelnosti škody hodnotit jako přitěžující okolnost, pokud žalobce otevřeně prezentuje připravenost k náhradě škody. Žalobce také nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se mu vyplácí chovat se protiprávně, proto je nutno uložit přísnější sankci.

[17] Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, neboť postupem žalovaného byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný se nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[18] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Konstatoval, že první skupina námitek uplatněných žalobcem směřuje proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a kopíruje obsah odvolání. Žalovaný se dle svého názoru v napadeném rozhodnutí se všemi odvolacími námitkami řádně vypořádal a neshledal je důvodnými.

[19] Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, nemá stanovené náležitosti a je nepřezkoumatelné. Rovněž nesouhlasí s tím, že se řádně a odpovědně nezabýval odvolacími námitkami. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí v souladu se zákonem, toto netrpělo žádným nedostatkem a žalovaný tedy neměl důvod napravovat žádné nedostatky.

[20] Pokud se týká namítaného pochybení ohledně hlediska závažnosti, zdůraznil, že ust. §24 odst. 2 ZOS stanoví, že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Závažnost správního deliktu nepředstavuje další kritérium vedle způsobu, následků a okolností, nýbrž je zastřešujícím prvkem, jenž je právě způsobem spáchání správního deliktu, následky deliktu a okolnostmi, za nichž byl delikt spáchán, utvářen. Inspektorát přihlédl ke všem stanoveným kritériím, která podrobně rozebral a vyhodnotil. Jednotlivá kritéria ve svém souhrnu vypovídají o závažnosti správního deliktu, neboť jsou pod ní podřazena.

[21] Žalobce tvrdil, že pokud inspektorát k jeho tíži přičetl „možné“ negativní následky, měl přihlédnout k tomu, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán a poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č.j. 29 Ca 245/2002 - 69. Žalovaný k této námitce uvedl, že správní orgán prvního stupně odůvodnil výši uložené pokuty důkladně, přičemž skutečnost, že možný škodlivý následek nebyl prokázán, zohlednil tak, že možný následek předmětného správního deliktu nebyl k tíži žalobce přičten takovou měrou, jako by tomu bylo, kdyby hrozící škodlivý následek skutečně prokázán byl. Daná přitěžující okolnost, tedy pouhá hrozící majetková újma, byla přičtena mnohem mírněji, než pokud by újma vznikla prokazatelně.

[22] Dle názoru žalovaného z obou správních rozhodnutí vyplývá odůvodněnost uložení pokuty ve vyměřené výši, úvahy správních orgánů jsou vyjádřeny jasně, srozumitelně a přezkoumatelně. Inspektorát při vyměřování pokuty přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, jež představovaly hlavní specifika daného deliktního jednání a utvářely jeho charakter.

[23] K argumentům žalobce, že dojde-li k nesprávnému účtování, rozdíl se spotřebiteli vrátí vždy i s časovým odstupem, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení není relevantní. Skutečností je, že pokud spotřebitel neuplatní reklamaci účtování ihned, nemá následně jak prokázat, že právě v den jeho nákupu byla u zboží umístěna cenovka s jinou cenou, než jaká byla ve skutečnosti účtována. Možnost prokázat tuto skutečnost by měl spotřebitel pouze, pokud by se obrátil na příslušný státní orgán, sám takovou možnost nemá. Problém je rovněž v tom, že škoda může být odstraněna pouze za předpokladu, že si spotřebitel všimne, že k tomuto pochybení prodávajícího došlo. Řadu spotřebitelů vůbec nenapadne, že ty ceny, které jsou u výrobku uvedeny, nesouhlasí s cenami účtovanými u pokladny, a proto se nesnaží zapamatovat si nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakoupil a následně kontrolovat, zda jsou výrobky za stejné ceny i účtovány.

[24] Žalovaný setrvává na svém názoru, že v předmětné věci bylo na místě uložit přísnější sankci, jinak se žalobci vyplácí chovat se protiprávně. Žalobce se porušování zákona o ochraně spotřebitele dopouští soustavně, bez známky snahy po nápravě. Žalovaným označil tři rozhodnutí z února, dubna a srpna 2011, která předcházela napadenému rozhodnutí a

kterými byly žalobci uloženy pokuty ve výši 80.000,- Kč, 30.000,- Kč a 10.000,- Kč rovněž za porušení ustanovení ZOS. Uvedl, že pokuty v daných případech podle všeho nesplnily svoji funkci preventivní a represivní, neboť se žalobce protiprávního jednání dopouštěl i nadále. Bylo tedy nutno přistoupit k uložení přísnější sankce.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[25] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[26] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o ochraně spotřebitele.

[27] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve věci „*AQUA SERVIS, a. s.*“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám.

[28] V této souvislosti soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Tak tomu bylo i v daném případě. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě odvolacích námitek, neshledal žádné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci, tak jak uvedl inspektorát. Svě závěry žalovaný odůvodnil. Zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[29] Pokud jde o další žalobní námitky, žalobce poukazoval na pochybení inspektorátu, a to shodným způsobem, jak učinil již v odvolání. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje s tím, jak se k těmto námitkám vyjádřil žalovaný a odkazuje na odstavce [5] až [9], kde je zrekapitulováno odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[30] Žalobce zejména opakovaně namítal, že se inspektorát nezabýval hlediskem závažnosti správního deliktu. Soud připomíná, že podle §24b odst. 2 ZOS „*Při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*“

[31] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že závažnost správního deliktu se hodnotí na základě kritérií, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Inspektorát se důkladně zabýval všemi těmito hledisky, své úvahy konkrétně popsal. Lze dodat, že posuzování závažnosti deliktu nelze chápat jako prostý součet přitěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako k celku. Jen na základě takového

postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty. Inspektorát ve svém odůvodnění uvedl všechny kroky a logické úvahy, které jej vedly ke stanovení výše pokuty v konkrétní výši.

[32] Za zcela logickou pokládá soud úvahu správních orgánů, pokud se týká otázky odstranitelnosti újmy. Je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení, že mu nebyla zaúčtovaná sleva deklarovaná na cenovce u příslušného zboží, je jeho situace při požadování případné náhrady později komplikovaná, popřípadě si své poškození nemusí vůbec uvědomit.

[33] Soud se ztotožňuje se správními orgány, i pokud se týká hodnocení následku protiprávního jednání. Bylo zcela na místě, aby správní orgány hodnotily, jaká škoda spotřebitelům mohla teoreticky vzniknout, pokud by se zboží ve slevových koších s deklarovanou 50% slevou prodalo.

[34] Žalobce namítal, že žalovaný se opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4Ads 123/2009-99 ze dne 26. 2. 2010, ze kterého vyplývá, že pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek. Žalobce však poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2004, č.j. 29Ca 245/2002-69 s tím, že v tomto případě byla možnost ohrožení za situace, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán, hodnocena ve prospěch účastníka. Dle názoru žalobce tak správní orgány postupovaly jednostranně, přihlédly jen ke skutečnostem, které byly v jeho neprospěch.

[35] Soud v této souvislosti z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4Ads 123/2009-99 ze dne 26. 2. 2010 cituje: „*Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány se s kritériem následků protiprávního jednání vypořádaly správně, když ve prospěch stěžovatele hodnotily skutečnost, že nebyl prokázán škodlivý následek spočívající v poškození zdraví spotřebitele, zároveň však zohlednily, že stěžovatel uváděl do oběhu potraviny, jež nebyly bezpečné a existovala zde možnost negativních dopadů na zdraví spotřebitele. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který konstatoval, že mohlo dojít ke zdravotnímu poškození spotřebitele, v souvislosti s čímž poukázal na svůj rozsudek ze dne 30. 7. 2004, č. j. 29 Ca 245/2002 - 69, ve kterém uvedl, že i pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů může být považována za škodlivý následek protiprávního jednání za předpokladu, že je tato možnost ohrožení dostatečným způsobem skutkově podepřena.*“

[36] Dle názoru soudu bylo v daném případě dostatečně skutkově podepřeno, aby správní orgány v neprospěch žalobce vyhodnotily pouhou možnost ohrožení práv spotřebitelů. Správní orgány jasně zmiňovaly, že se jednalo o pouhou možnost ohrožení, následek byl pouze předpokládán a jako pouhá možnost ohrožení práv spotřebitelů byl také hodnocen v neprospěch žalobce. Pokud by totiž nastal, byl by jistě hodnocen jinou měrou. Dle názoru soudu správní orgány nepochybily, pokud zároveň ve prospěch žalobce nehodnotily, že ve skutečnosti škodlivý následek v uvedeném rozsahu nenastal. Ve prospěch žalobce bylo v předmětné věci hodnoceno poskytnutí součinnosti při kontrole. Úvahy správních orgánů nemusejí být ve všech případech zcela shodné, důležité je, aby byly logické a přezkoumatelné, vyplývající ze zjištěného skutkového stavu konkrétní věci. Tyto požadavky byly v daném případě naplněny.

[37] Dále žalobce napadal části rozhodnutí týkající se uložené pokuty. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[38] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality, apod.) a nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[39] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká zákonná kritéria (§24b odst. 2 ZOS) byla vzata v úvahu a jaký mají vliv na význam deliktu. Soud nemá důvod vytýkat správním orgánům žádné nedostatky v užití správního uvážení.

[40] Nic závadného soud neshledal ani v tom, že při hodnocení okolností spáchání deliktu vzaly správní orgány v potaz skutečnost, že žalobci již v minulosti za obdobné delikty byl uložen trest. Vzhledem k tomu je na místě, aby byl uložen trest citelnější. V tomto směru je na místě i úvaha žalovaného o preventivní a represivní úloze sankce. (Žalovaný uvedl, že „... jelikož se odvolateli i po předchozích sankcích stále vyplácí chovat se protiprávně, nemůže správní orgán postupovat jinak, než uložit sankci přísnější...“)

[41] Závěrem je možno uvést, že použité správní úvahy, pokud se týká výše pokuty nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu podle §24 odst. 10 písm. d) ZOS až do výše 5 000 000 Kč, má krajský soud zato, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 120 000,- Kč, je přiměřená a plně odpovídající předmětnému porušení povinností a okolnostem, ze kterých k tomuto porušení došlo.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu